

بیست و یکمین کنفرانس کشورها عضو کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی

لاهه- سازمان منع سلاح‌های شیمیایی

۸ - ۱۲ آذر ۱۳۹۵

بیانیه انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی

آقای رئیس

آقای مدیرکل

نمایندگان محترم

خانم‌ها و آقایان؛

افتخار بزرگی است که امروز در بیست و یکمین کنفرانس عمومی کشورهای عضو کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی به نمایندگی از انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی (SCWVS) و موزه صلح تهران در ایران صحبت می‌کنم.

سخنم را با ابراز قدردانی از تلاش‌های مداوم مدیرکل سازمان منع سلاح‌های شیمیایی، آقای سفیر اوزومجو و دبیرخانه فنی و همچنین تمام کشورهای عضو، برای پیشبرد اهداف کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی، از جمله نابودی ذخایر موجود این سلاح‌ها شروع می‌نمایم. کنوانسیون سلاح‌های شیمیایی (CWC) از زمان اجرایی شدن در سال ۱۹۹۷، همواره به عنوان یک الگوی قابل اتکا برای دیگر معاهدات خلع سلاح محسوب می‌شود.

عالیجنابان؛

علی‌رغم وجود این کنوانسیون و عضویت ۱۹۲ کشور متعهد در آن، واقعیت آن است که استفاده از سلاح‌های شیمیایی هنوز از بین نرفته است. کفایت نگاهی به اخبار بیاندازیم تا ببینیم که سلاح‌های شیمیایی در مخاصمات مسلحانه جاری بین‌المللی و غیربین‌المللی و همچنین حملات تروریستی، به کار گرفته می‌شوند. این امر به خصوص در خاورمیانه -جایی که تهدید و استفاده از این سلاح‌ها رخ می‌دهد- قابل چشم‌پوشی نیست و نیازمند اقدام فوری تمام طرف‌های درگیر است.

ما، اعضای انجمن حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی، نگرانی شدید خود را از استفاده بازیگران غیردولتی از سلاح‌های شیمیایی در منطقه‌مان ابراز می‌داریم.

ما از تجربیات خود صحبت می‌کنیم، که در واقع دلیل حضور امروز همه ما در این جاست. ما هم‌چنان با عواقب ناشی از حجم گسترده‌ای از عوامل شیمیایی گوناگونی زندگی می‌کنیم که در جنگ ایران و عراق علیه مردم ما استفاده شد و در نتیجه آن ده‌ها هزار نفر از آثار تدریجی و طولانی این مواد بر سلامتی خود متاثر شدند.

این اتفاق برای ما یک تراژدی است؛ اما هدف ما جلب ترحم نیست، بلکه می‌خواهیم از تاریخمان برای کمک به ایجاد انگیزه در جامعه جهانی از طریق کنوانسیون منع سلاح‌های شیمیایی برای همکاری در منع تولید و استفاده از چنین سلاح فجیعی، استفاده کنیم.

آقای مدیر کل؛

در پی تصمیم کنفرانس شانزدهم کشورهای عضو در سال ۲۰۱۱، شبکه بین‌المللی حمایت از قربانیان سلاح‌های شیمیایی و صندوق داوطلبانه‌ای برای کمک به قربانیان تاسیس شد؛ در سال ۲۰۱۴ و ۲۰۱۵، دو نفر از برندگان جایزه سازمان منع استفاده از سلاح‌های شیمیایی - لاهه، جایزه نقدی خود را سخاوتمندانه به این صندوق اهدا کردند.

قربانیان سلاح‌های شیمیایی - از جمله در ایران - تا حد زیادی از این صندوق داوطلبانه، بهره‌مند می‌شوند. انجمن دفاع از قربانیان سلاح‌های شیمیایی از این حمایت‌ها سپاسگزار است و از ادامه کمک‌های همه کشورهای عضو به این صندوق تشکر می‌کند. ما هم‌چنین به حمایت جدی دبیرخانه فنی سازمان منع سلاح‌های شیمیایی و توجه ارزشمند آنان به رفاه قربانیان این سلاح‌ها اذعان داریم.

اعضای انجمن دفاع از قربانیان سلاح‌های شیمیایی در ایران مایلند پیشنهاد کنند - برای گسترش حمایت‌ها از قربانیان - همه قربانیان ایرانی سلاح‌های شیمیایی در تارنمای این انجمن با حمایت سازمان منع سلاح‌های شیمیایی (OPCW) ثبت شوند.

عالیجنابان؛

هدف نهایی سازمان منع سلاح‌های شیمیایی (OPCW) از بین بردن تمام سلاح‌های شیمیایی به منظور حصول اطمینان از یک جهان صلح‌آمیز برای نسل‌های آینده است. چنان‌که آقای مدیرکل در بازدید خود از لهستان در هشتم نوامبر ۲۰۱۶ ابراز داشت: «هیچ جایگزینی برای صلح وجود ندارد.»

به هر حال، برای دستیابی به صلح، همه ما باید برای افزایش سطح آگاهی در مورد عواقب و آثار استفاده از سلاح‌های شیمیایی همکاری کنیم. تنها زمانی می‌توان محکومیت جهانی و عمومی استفاده از سلاح‌های

شیمیایی و کنار گذاشتن آنها و نهایتاً ارتقاء فرهنگ صلح را شاهد بود که عموم مردم از نتیجه استفاده از سلاح‌های شیمیایی و رنجی که قربانیان باید در طول زندگی خود متحمل شوند، آگاه گردند.

در موزه صلح تهران، ما این توسعه آگاهی و اطلاع رسانی را از طریق برنامه‌ای در دو سطح انجام می‌دهیم. پروژه تاریخ شفاهی و برنامه راویان داوطلب موزه. پروژه تاریخ شفاهی بر بازماندگان ایرانی حملات شیمیایی در طول جنگ ایران و عراق که مایل به بیان خاطرات و تجارب خود هستند، با هدف بیان منع سلاح‌های شیمیایی متمرکز است. خاطرات این قربانیان به انگلیسی و فارسی ضبط می‌شود و در تارنمای ما در دسترس عموم قرار می‌گیرد. همچنین، بازماندگان سلاح‌های شیمیایی، داوطلبانه در موزه صلح تهران به عنوان راهنما به آموزش بازدیدکنندگان و به ویژه جوانان ایرانی درباره عواقب وخیم جنگ شیمیایی و ضرورت ترویج فرهنگ صلح می‌پردازند.

در انتها، لطفاً اجازه دهید از یکی از بازماندگان ایرانی سلاح‌های شیمیایی، آقای حمید صالحی که در سال ۱۹۸۶ با گاز خردل مورد حمله قرار گرفت دعوت کنم تجارب خود را با شما در میان بگذارند.

« خانم‌ها و آقایان؛

من، سی سال از عوارض گاز خردل در رنج بوده‌ام و سال‌های پیش روی من نیز چنین خواهد بود. بیش‌تر اتفاقات مهم زندگی برای من، مثل رفتن به دانشگاه، ازدواج، اداره یک خانواده و ادامه کارم به عنوان یک استاد دانشگاه، به عنوان یک جانباز سپری شده است. ولی من در گذشته زندگی نمی‌کنم؛ برای آینده فعالیت می‌کنم.

من افتخار می‌کنم که یک پیام‌آور صلح هستیم. مشارکت در تاسیس موزه صلح تهران، یک نقطه عطف در زندگی من بوده است. نه تنها در این سال‌ها، سرگذشت خود را داوطلبانه با بازدیدکنندگان در میان گذاشته‌ام، بلکه بسیار هم آموخته‌ام. من از دیگر جانبازان، از بازدیدکنندگان، از داوطلبان جوان و از همکاران بین‌المللی مان بسیار یاد گرفته‌ام.

از همین‌رو باور دارم که صدای جانبازانی که پیام صلح را گسترش می‌دهند باید در تمام دنیا شنیده شود. من و دوستانم دیگر هیچ‌گاه سلامت خود را باز نخواهیم یافت، ولی نسل آینده استحقاق دنیای عاری از سلاح‌های شیمیایی را دارد و تنها با همکاری جمعی است که می‌توانیم به چنین دنیایی دست یابیم.

پس بیایید تا آن روز، الهام‌بخش و همراه یکدیگر در این مسیر باشیم.

سپاسگزارم.»